

waarin het aantal punten, dat de raaklijn met de kromme gemeen heeft, steeds twee groter is dan de orde. Niet ontaarde krommen van een gegeven graad kunnen slechts buigpunten bezitten van een orde, welke kleiner is dan de met één verminderde waarde van hun graad. Komen buigpunten van de hoogst mogelijke orde voor, dan noemt men deze „hyperosculatiepunten”. De buigpunten van een kubische kromme en eventuele ondulatiepunten van een vierdegraads kromme hebben dus tevens recht op de naam hyperosculatiepunt.

Door de gang van het betoog kwam bij het bespreken van de beide laatste voorbeelden het accent te liggen op het gebruik maken van nummers. Het is echter duidelijk, dat de benamingen in deze gevallen niet alleen daarop berusten, doch tevens op het reeds aanwezig zijn van de termen kromming en buigpunt. Zij vormen dus geen uitzondering op de vrijwel algemeen geldende regel, die tot dusver nog niet uitdrukkelijk werd uitgesproken, namelijk, dat de woorden en uitdrukkingen, die bij de opbouw der wiskunde worden gebezigd direct of indirect aan de omgangstaal ontleend zijn.

Wij maken over dit verband tussen vaktaal en omgangstaal een paar opmerkingen en wij wijzen er eerst op, dat de grenzen van hetgeen hier onder omgangstaal is te verstaan, zó ruim genomen moeten worden, dat ook uit het grieks en latijn afkomstige woorden, waarvan men zich in het dagelijks leven niet bedient, er binnen vallen. Dat de elementen van een „lattice” — naar wij mededeelden — door sommigen somata genoemd worden, beschouwen wij dus uit een oogpunt van naamgeving niet als een bijzonderheid. Wel is het goed even vast te stellen, dat men hier met een wezenlijke uitbreiding van het vocabularium te maken heeft, omdat gebruiken van de benaming „lichaam” in dit geval verwarring zou stichten, daar deze reeds voor een op een „lattice” gelijkend systeem werd gereserveerd. Iets soortgelijks is te constateren met betrekking tot het naast elkaar bezigen van de woorden axioma en postulaat in niet gelijke betekenissen, zoals dat lange tijd aansluitend bij de Elementen van Euclides plaats vond en thans, naar wij zagen, ook weer door Heyting geschiedde. Overigens bewerkt het opnemen van woorden ontleend aan of gevormd met behulp van de klassieke talen geen belangrijke vergroting van de mogelijkheden zich uit te drukken. Denken wij even speciaal aan een nederlandse tekst, dan worden daarin wel talloze internationaal gangbare woorden als isometrisch, umbilicaalpunt, homoloog en pseudosferisch gebezigd, doch deze zijn bijna nooit naast, maar gewoonlijk alleen in de plaats van hun reeds aanwezige of voor iemand met de kwaliteiten van